

боротьби із проявами домашнього насильства. Інститут обмежувальних заходів дозволяє не тільки захистити інтереси потерпілого від злочину, а й здійснювати контроль за поведінкою засуджених за домашнє насильство, з боку держави.

Список бібліографічних посилань

1. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (Довідник для членів парламенту). URL: <http://dls.gov.ua/wp-content/uploads/2018/12/Конвенція-РЄ-Про-запобігання-та-протицирку-насилству-щодо-жінок-і-домашньому-насилству-та-боротьбу-із-цими-явищами.pdf> (дата звернення: 25.10.2019).
2. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами : закон України від 06.12.2017 № 2227-VIII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2227-19> (дата звернення: 29.10.2019).
3. Кримінальний кодекс України : закон України від 05.04.2001 № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25. Ст. 131.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10. Ст. 88.
5. Вирок Красноградського районного суду Харківської області від 16.07.2019 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/83109721> (дата звернення: 31.10.2019).
6. Вирок Дворічанського районного суду Харківської області від 16.07.2019 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/83108588> (дата звернення: 31.10.2019).
7. Вирок Красноградського районного суду Харківської області від 26.09.2019 // Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/84531855> (дата звернення: 31.10.2019).
8. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законів України у зв'язку з ратифікацією Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=59648 (дата звернення: 25.10.2019).
9. Про затвердження Порядку взяття на профілактичний облік, проведення профілактичної роботи та зняття з профілактичного обліку кримінального уповноваженим підрозділом органу Національної поліції України : наказ МВС України від 25.02.2019 № 124. *Офіційний вісник України*. 2019. № 29. С. 15.
10. Про затвердження Порядку винесення уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України термінового заборонного припису стосовно кримінального уповноваженого : наказ МВС України від 01.08.2018 № 654. *Офіційний вісник України*. 2018. № 69. С. 75.

Одержано 30.10.2019

УДК 347.1

Катерина Олегівна СКРИННІКОВА,

кандидат юридичних наук,

старший викладач кафедри

цивільного права та процесу факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-3721-4462>

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ ЧЕРЕЗ ДЕРЖАВНІ ГАРАНТІЇ МЕДИЧНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ В УКРАЇНІ

Право на медичну допомогу є особистим не майновим правом яке забезпечує природне існування фізичної особи, саме тому цьому праву приділяється достатньо уваги та закріплюється статтею 49 Конституції України. В статті 284 Цивільного кодексу України не лише регламентоване право на медичну допомогу, а й більш конкретизовано та визначено що фізична особа, яка досягла чотирнадцяти років і яка звернулася за наданням їй медичної допомоги, має право на вибір лікаря та вибір методів лікування відповідно до його рекомендацій.

Дослідженням поняття «медична допомога» є досить дискусійним, оскільки в жодному законодавчому акті не має чіткого закріплення поняття медичної допомоги. Так, Конституційний Суд у своєму рішенні (справа про безоплатну медичну допомогу) чіткого визначення поняття «медична допомога» не надає, а лише наголошує на тому що термін «медична допомога» широко вживається у національному законодавстві України, є певні його визначення Всесвітньої організації охорони здоров'я, науковців, медичних університетів й академій. Цілісна правова дефініція цього поняття у законах України відсутня, а тому потребує нормативного врегулювання [1].

С. Г. Стеценко пропонує досить влучний погляд на поняття медичної допомоги, як фактору реалізації права на життя – це можливість у разі необхідності (хвороба, патологічний стан і т. д.) скористатися ресурсами системи охорони здоров'я, тобто одержати допомогу від медичних працівників. При цьому сам факт одержання медичної допомоги буде доказом забезпечення суб'єктивного права людини, яка потребує медичної допомоги [2, с. 294].

Однак, громадяни досить часто зустрічаються з проблемою, коли де-юре медична допомога в Україні надається на безоплатній основі, проте надання медичної допомоги включає в себе не лише звернення до закладів охорони

здоров'я за консультацією медиків, а й безпосередньо приймання ліків які не входять до переліку препаратів що можуть бути отримані на безоплатній основі й потребують рецепту лікаря. Тобто з одного боку, так дійсно право на медичну допомогу може бути реалізоване, а з іншого боку, реалізація цього права відбувається не повністю, оскільки оплата всіх необхідних обстежень та ліків лягає на плечі тієї особи яка звернулася за допомогою і це відбувається за її власні кошти, яких на момент виникнення захворювання може виявитися не достатньо. Відсутність допомоги держави в лікуванні в свою чергу призводить до того що пацієнт не має змоги виконати всі необхідні дії та лікарські засоби що у подальшому впливає на результат медичної допомоги.

У зв'язку з вище зазначеними проблемами в Україні триває медична реформа, яка покликана провести раціоналізаторські зміни в системі охорони здоров'я України. Так в Україні запроваджується практика встановлення гарантій з медичного обслуговування – програму державних гарантій медичного обслуговування населення як перелік та обсяг медичних послуг та ліків, які оплачуються з державного бюджету на основі єдиних національних тарифів. В міжнародній практиці усталеним терміном для позначення гарантій держави щодо надання медичної допомоги є «державний гарантований пакет» [3, с. 2].

У Законі України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення» в межах програми медичних гарантій держава гарантує громадянам, іноземцям, особам без громадянства, які постійно проживають на території України, та особам, яких визнано біженцями або особами, які потребують додаткового захисту, повну оплату за рахунок коштів Державного бюджету України необхідних їм медичних послуг та лікарських засобів, пов'язаних з наданням:

- 1) екстреної медичної допомоги;
- 2) первинної медичної допомоги;
- 3) вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги;
- 4) третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги;
- 5) паліативної медичної допомоги;
- 6) медичної реабілітації;
- 7) медичної допомоги дітям до 16 років;
- 8) медичної допомоги у зв'язку з вагітністю та пологами.

Програмою медичних гарантій визначаються перелік та обсяг медичних послуг та лікарських засобів, оплата яких гарантується за рахунок коштів Державного бюджету України.

Медичні послуги та лікарські засоби, що не включені до програми медичних гарантій, не підлягають оплаті за рахунок коштів Державного бюджету України, передбачених на реалізацію програми медичних гарантій, але можуть покриватися за рахунок коштів Державного бюджету України, передбачених на реалізацію відповідних державних програм та заходів, місцевих бюджетів, медичного страхування, юридичних і фізичних осіб та з інших джерел, не заборонених законодавством [4].

Програмою медичних гарантій вперше приділяється увага не лише на необхідності надання медичної допомоги, а й надання лікарських засобів, що безумовно збільшує шанс пацієнтів звернувшись за медичною допомогою отримати не тільки консультацію лікаря, а ще й можливість отримати гарантований пакет ліків, який безумовно сприятиме на результат медичної допомоги. З прийняттям державних гарантій медичного обслуговування медична допомога стає більш цілісною, відкриває можливості для отримання допомоги малозахищеним прошаркам суспільства робить медичну допомогу більш доступною та повноцінною.

Підсумовуючи хочеться зазначити, що медична реформа в Україні набирає обертів і досить важливим кроком для удосконалення системи охорони здоров'я є прийняття державних гарантій медичного обслуговування населення для всіх видів медичної допомоги.

Список бібліографічних посилань

1. Рішення Конституційного Суду України (справ про безоплатну медичну допомогу) від 29.05.2002. *Офіційний вісник України*. 2002. № 23. Ст. 107.
2. Стеценко С. Г., Стеценко В. Ю., Сенюта І. Я. Медичне право України : підручник / заг. ред. С. Г. Стеценка. Київ : Правова єдність, 2008. С. 267–269.
3. Програма державних гарантій: впровадження в Україні // МОЗ України : єдиний держ. портал адмін. послуг. URL: https://moz.gov.ua/uploads/0/3798programa_medicnih_garantij_vprowadzenna_v_ukraini.pdf (дата звернення: 27.10.19).
4. Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення : закон України від 09.10.2017 № 2168-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 5. Ст. 31.

Одержано 29.10.2019